

Teoria? Pràctica?

Montserrat Pedreira

Directora del Grau en Educació Infantil de la Fundació Universitària del Bages. Manresa

La necessitat d'encaixar teoria i pràctica en l'educació de manera coherent ni comporta cap novetat ni necessita ser defensada, però el cert és que la realitat es resisteix a donar una resposta senzilla a aquesta confluència simbiòtica.

Els que provenen de l'àmbit acadèmic es mouen molt bé en l'espai de les teories, però sovint els manca contacte directe amb nens i nenes «de veritat» i amb mestres i escoles. Grans discursos amb idees conceptualment molt ben trenades que moren quan toquen terra en experiències concretes.

Per contra, els mestres de les barricades sovint reneguen de la teoria, perquè, diuen, no els arrelga els problemes quotidians, amb la qual cosa obvien que tant allò que fem com allò que deixem de fer a l'aula deriva, de manera conscient o inconscient, de les creences teòriques que tinguem sobre educació. Tot plegat, provoca sovint incoherències flagrants entre els discursos pedagògicament correctes que suren en el món educatiu i les pràctiques reals que hi continuen vigents.

I es pot arreglar? **Només caldria que les persones que pensen i que escriuen sobre educació s'obliguessin a contactar de manera freqüent i regular amb experiències docents diverses i de qualitat, com també que les mestres i els mestres es comprometessin a formar-se de manera constant:** discussions pedagògiques als centres, participació en grups de treball, visites a unes altres institucions docents, lectures compartides, etc. Tampoc sembla tan complicat! ■

Escola i rendiment. Escola i vida

Antonio Bustos Jiménez
Mestre d'escola i pedagog

Alguna vegada he pensat que seria d'agrair que les escales internacionals de mesurament del rendiment acadèmic també atenguessin unes altres qüestions. És possible que les proves siguin bones per al que valoren, però crec que no estaria malament reflexionar sobre el que és possible que no avaluïn.

L'escola sol ensenyar més del que les escales mesuren. L'escola és molt més del que apareix als papers. Aspectes com ara la solidaritat, la cooperació, la companyonia, la justícia, o valors com ara la tolerància i el respecte no se solen tenir en compte a les escales.

Podríem reflexionar sobre on apareixen avaluades l'empatia, l'assertivitat o un estat d'ànim tan desitjable com és la felicitat. O com es mesura i on es parla de l'honradesa, l'honestedat, continuant amb la creativitat, la capacitat d'innovar, la generació d'art en qualsevol de les facetes que presenta, alguns dels coneguts temes transversals *log-sians*, etc. Lògicament, ens podríem imaginar com en seria de difícil valorar totes aquestes qüestions, però també podríem pensar que, si no s'avaluen, potser no es devaluen.

L'escola que contribueixi a formar ciutadans feliços i competents i que, a més a més, generi benestar col·lectiu, potser no estarà renyida amb el desenvolupament social i econòmic al qual aspiren les societats actuals.

M'apunto a tenir l'alumnat amb el millor rendiment possible, però encara m'agradarà més si és just i sensible amb el que l'envolta, en una escola que articuli experiències i aprenentatges per aconseguir-ho. ■

EN LÍNIA@

Deures d'estiu?

Tanquem el curs a finals de juny i no començarem fins a principis de setembre. Creieu que cal recomanar activitats escolars durant aquest període estival? Cal recomanar uns altres tipus d'activitats? Cal no recomanar-ne? És un debat obert i viu entre el professorat, com també entre les famílies. Us presentem alguns dels comentaris que hem rebut al fòrum de la web.

Lupe

La paraula *deure* és sinònima d'obligació, d'imposició. Les activitats que s'haurien de proposar durant l'estiu haurien de ser de caire més lúdic i creatiu i relacionades amb les vacances. [...] Els deures creen desigualtat. Les famílies que no poden o que no en saben prou porten les criatures a repàs. La resta fa el que pot. ■

Saül Dalmau

Jo sóc contrari als deures durant el curs i a l'estiu. Quan les persones adultes estem de vacances, no fem exercicis de la feina per no oblidar-la. El que procurem és desconnectar. Per què els infants no ho poden fer? [...] Tampoc comparteixo la idea d'associar els deures d'estiu amb la longitud de les vacances, cosa que, per a mi, són figures d'un altre paner. ■

Hèctor

Jo crec que sí que s'han de proposar deures, el que passa és que han de ser uns deures que ajuden el xiquet a no avorir-se i que fomenten la seua creativitat. No manar-los un fum d'exercicis de matemàtiques o de llengua. Per exemple: llegir algun llibre i després que n'escriguen un resum, que facen algunes pintures dels moments que ells creguen més interessants, que investiguen sobre alguns temes que els agraden, etc. Jo crec que seria la millor manera de fer-los passar l'estiu. ■

Antoni

Entenc que, per a alguns pares i mares, és una solució dir als infants que facin deures. A les llibreries especialitzades, hi ha molta oferta de quaderns que poden adaptar-se a les necessitats o als interessos de cada criatura (càlcul, llengua, treballs manuals, etc.). Ara bé, l'estiu és un

temps insubstituïble per practicar aquelles activitats que s'ajusten a la vida particular de cada família. ■

Manela

Deures? NO, gràcies! NO com a mare que els està patint i no com a docent que actua en conseqüència. Només serveixen per amargar la vida a les famílies. Et diuen que amb una hora al dia ja en tenen prou per fer-los, que només és un repàs... [...] Jo no puc gaudir de la meua filla a les tardes perquè ha de fer deures. I les responsabilitats de l'infant a casa i amb la família? Jo no tinc temps d'educar la meua filla, anar al cine durant la setmana, fer el sopar amb ella, anar al teatre, jugar o tenir el plaer de perdre el temps juntes, d'escoltar-nos, de parlar..., perquè ha de fer deures. Deures repetitius i avorrits que no enriqueixen. La jornada laboral dels

infants és més llarga que la de qualsevol persona adulta. D'això se'n diu *abús* [...] La meua filla era una lectora addicta i ja no llegeix perquè ha de fer deures! ■

Anna Rubau Geli

Penso que els deures d'estiu són positius, ja que serveixen per no perdre el fil i ajuden a començar millor el curs. Als infants, els calen els quasi dos mesos i mig de vacances que tenen. Són criatures i han de tenir temps per a elles. Han de sentir-se lliures, jugar, imaginar, estar amb els avis, amb els cosins, amb els pares, viatjar, fer esport... [...] Tenir tot el dia per passar-s'ho bé és perfecte, però mantenir un vincle testimonial amb la seva «professió» d'estudiants els ajuda a mantenir el contacte amb la realitat, a reforçar allò que han après durant el curs o a adquirir els conceptes escolars que no han assolit. [...] ■

El debat continua a la web. Participa en els fòrums!

<http://guix.grao.com>